

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Traj Zoltán ügyvéd által képviselt felperesnek, a dr. Guba Imre jogtanácsos által képviselt alperes ellen, kártérítés megfizetése iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2011. július 5. napján meghozott, 36.P.24.762/2009/19. számú ítélete ellen, a felperes részéről 20. sorszám alatt, az alperes részéről 21. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel támadott rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 nap alatt az alperesnek 100.000 (százezer) forint másodfokú részperköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy térítsen meg az államnak felhívásra 150.000 (százötvenezer) forint fellebbezési eljárási illetéket, míg a fennmaradó 480.000 (négy száznyolcvanezer) forintot az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes 2006. április 1-jén személygépkocsi vezetőjeként idegen hibás közlekedési balesetet szenvedett, amit egy, az alperes által biztosított gépjármű vezetője okozott. A balesetben a felperes járművének két utasa életét veszttette, a felperes bal alkar törést, baloldali darabos combcsonttörést, jobb lábszár lágy rész roncsolódással kísért nyílt darabos törést, a jobb térdhajlat velőűr sérülését, jobb szeméremcsont alsó és felső szárának törését, a bal I. lábujj alapízület nyílt ficamát, a jobb II-es és IV-es lábközépcsont törését, máj- és léprepedést, bélfodor szakadást, hashártya mögötti vérzést, tüdő- és hólyagzúzódást, jobb oldali részleges látóideg sérülést, heresérülést, bal sing- és szárcapocs idegkárosodást szenvedett. A felperes lépét eltávolították, máj- és bélfodorvarrást alkalmaztak. A felperesen ezen kívül verőér rekonstrukciós műtétet, légcsőmetszést, mellkasi csövezést végeztek. A végtagtöréseit műtéti úton, belső fémrögzítéssel stabilizálták.

Sor került továbbá a felfekvések miatt elhalt szövetek eltávolítására és bőrátültetésre, majd a beültetett fémanyagok részleges eltávolítására. A felperes sérülései maradvánnyal gyógyultak: bal alkarjának hajlíthatósága beszűkült, bal csuklója mérsékelten mozgáskorlátozottá vált, a bal kéz ujjainak kényszertartása alakult ki, mozgásuk beszűkült. Jobb lába rövidebb lett, a jobb combjának és bal lábának izomzata sorvadt. Mindkét lábszárán a bőrátültetések következtében torzító hegek maradtak vissza. Az öreg ujjak gacsos állása és kalapácsujjak alakultak ki. A bal felső ugróízület súlyos mértékben mozgáskorlátozottá vált, a bal alsó ugróízület elmerevedett, a jobb boka mozgása mérsékelten beszűkült, a bal térd kis fokban mozgáskorlátozottá, a jobb lábboltozat deformálttá vált. A felperes gerince enyhe fokban elferdült, ágyéki gerince elfajult. A felperes két évig teljes mértékben munkaképtelen volt. A sérülések és következményei miatt a felperes munkaképessége 67 % mértékben csökkent, állapota végleges. Az alperes 1.500.000 forintot fizetett meg a felperesnek.

A felperes a baleset miatt keletkezett kárai megtérítése iránt terjesztett elő keresetet. Követelése nem vagyoni kártérítés jogcímén 20.000.000 forintra és havonta 250.000 forint járadékra, 160.000 forint általános kártérítésre, valamint 2008. április 1-jétől havonta 23.300 forint jövedelempótló járadékra terjedt ki. Igényt tartott továbbá a kártérítés után járó törvényes mértékű késedelmi kamatok és a perrel felmerült költségeinek a megfizetésére is.

Az alperes az ellenkérelmében nem vitatta a helytállási és a teljesítési kötelezettségének a fennállását. Állította azonban, hogy a felperes a baleset bekövetkezése előtt nem kapcsolta be a biztonsági övét, ezzel felróható módon közrehatott a kárainak a bekövetkezésében. Emiatt az alperesre terhesebb 80-20 % arányú kármegosztás alkalmazását indítványozta. Az alperes védekezésben kifejtett álláspontja szerint a felperes nem vagyoni kárai 6.000.000 forint nem vagyoni kártérítéssel küszöbölhetők ki. Ellenezte a nem vagyoni kártérítés jogcímén járadék megállapítását.

Az elsőfokú bíróság az ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 11.068.700 forintot, ebből 10.000.000 forint után 2006. április 1-jétől, 160.000 forint után 2009. augusztus 18-tól, 908.700 forint után 2009. november 15-től a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamatot, továbbá 2011. augusztus 1-jétől havonta 23.300 forint járadékot. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kimondta, hogy a peres felek a felmerült költségeiket maguk viselik. Rendelkezett a le nem rótt kereseti illeték és állam által előlegezett költség viseléséről. Ítéletének indokolásában megállapította, hogy az alperes a Ptk. 346. § (1) bekezdése, 339. § (1) bekezdése, 355. § (1) és (4) bekezdései, valamint a 190/2004. (VI. 8.) Korm. rendelet alapján köteles megtéríteni a felperes kárait. A perben rendelkezésre álló bizonyítékok mérlegelésének eredményeként úgy foglalt állást, hogy az alperes nem tudta kétséget kizáróan bizonyítani azt az állítását, ami szerint a felperes biztonsági öve nem volt bekapcsolva a baleset időpontjában. Emiatt a felperest terhelő felróható közrehatás megállapítására és a kármegosztás alkalmazására nem látott lehetőséget. Az alperest az alperes elismerése alapján

kötelezte 160.000 forint vagyoni kártérítés, 908.700 forint lejárt és havonta 23.300 forint folyamatos jövedelempótló járadék megfizetésére. Álláspontja szerint a felperest ért nem vagyoni károk kiküszöböléséhez 11.500.000 forint nem vagyoni kártérítés szükséges és indokolt, amiből az alperes 1.500.000 forintot teljesített. Ezért további 10.000.000 forint megfizetésére kötelezte az alperest.

Az ítélet ellen mind a felperes, mind az alperes fellebbezést terjesztett elő.

A felperes a fellebbezésében a nem vagyoni kártérítés összegének felemelését indítványozta 18.000.000 forintra. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte kellő súllyal a felperest ért személyi hátrányok súlyosságát és a felperes életkorát. Vitatta, hogy a megítélt nem vagyoni kártérítés összege megfelel a baleset időpontjában fennállott ár- és értékviszonyoknak.

Az alperes fellebbezése elsődlegesen a nem vagyoni kártérítés után felszámított késedelmi kamat mellőzésére, másodlagosan a nem vagyoni kártérítés összegének 7.500.000 forintra való leszállítására irányult. Okfejtése szerint a 10.000.000 forint nem vagyoni kártérítés a baleset időpontjában fennállott ár- és értékviszonyokhoz képest eltúlzott, megfelel azonban az ítélethozatal időpontjában irányadó ár-és értékviszonyoknak.

A felperes fellebbezése kizárólag a nem vagyoni kártérítés felemelésére, az alperes fellebbezése kizárólag a nem vagyoni kártérítés leszállítására irányult. A felperes a fellebbezésében nem támadta az elsőfokú bíróság ítéletének a marasztaló rendelkezéseit, a nem vagyoni kártérítés iránti keresetet 18.000.000 forintot meghaladóan elutasító rendelkezését, valamint az ítélet egyéb, a keresetet elutasító rendelkezéseit. Az alperes a fellebbezésében nem támadta az elsőfokú bíróság ítéletének az alperest vagyoni kártérítés, továbbá 7.500.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelező rendelkezéseit, valamint a keresetet elutasító rendelkezéseit. Az elsőfokú ítélet fellebbezéssel nem támadott rendelkezései a Pp. 228. § (1) bekezdése alapján első fokon jogerőre emelkedtek. Emiatt a Fővárosi Ítéltábla kizárólag az elsőfokú bíróság ítéletének a fellebbezésekkel támadott rendelkezésit bírálta felül.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy sem a felperes, sem az alperes fellebbezése nem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a jogvita érdemi elbírálásához szükséges mértékben, helyesen állapította meg. Az így megállapított tényállásból helytálló jogi következtetéseket vont le, és azok alapján helyes érdemi döntést hozott. Az elsőfokú bíróság érdemi döntésével és annak az ítéletben kifejtett indokaival a Fővárosi Ítéltábla maradéktalanul egyetértett, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta, és a Pp. 254. § (3) bekezdésének alkalmazásával csupán utal az ítélet helyes indokaira.

A fellebbezésekben foglaltakkal kapcsolatban az ítéltábla a következőkre mutat rá:

A nem vagyoni kártérítés rendeltetése az, hogy a károsult pénzben ki nem fejezhető személyi hátrányait pénzbeli szolgáltatás teljesítésével ellensúlyozza, azokat enyhítse. A nem vagyoni kárnak minősülő személyi hátrányok mértéke és az azok orvoslásához szükséges kártérítés összege bizonyítékok alapján meg nem állapítható, a nem vagyoni kártérítés összege a per összes körülményeinek mérlegelésével határozható meg.

A Pp. 206. § (3) bekezdése kimondja, hogy a bíróság a kártérítés vagy egyéb követelés összegét, ha a szakértői vélemény vagy más bizonyíték alapján meg nem állapítható, a per összes körülményeinek mérlegelésével belátása szerint határozza meg.

Az elsőfokú bíróság teljes körűen és helyesen tárta fel azoknak a személyi hátrányoknak a körét, amelyek a felperest a balesettel összefüggésben érték, és amelyek a felperes nem vagyoni káraiként figyelembe vehetők.

Az elsőfokú bíróság a nem vagyoni kártérítés összegének megállapítása során kellő súllyal értékelte azt, hogy a felperes 28 éves volt, amikor a balesetet elszenvedte, és kellő jelentőséget tulajdonított a felperes balesetre visszavezethető maradandó testi fogyatékosságának, mozgáskorlátozottságának és munkaképesség-csökkenésének. Helyesen mérlegelte azt is, hogy ezek a körülmények milyen mértékben és milyen súlyosan nehezítik meg a felperes mindennapi életvitelét.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 206. § (3) bekezdésében foglaltaknak megfelelő mérlegelés eredményeként, a felperes nem vagyoni kárainak jellegével, azok súlyosságával arányban álló összegben határozta meg a felperest megillető nem vagyoni kártérítés összegét.

Az ítéltábla egyetértett az elsőfokú bírósággal abban is, hogy a felperes javára megállapított nem vagyoni kártérítés összege a baleset bekövetkezésének időpontjában fennállott ár- és értékviszonyoknak felel meg.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla nem látott lehetőséget a nem vagyoni kártérítés jogszabálynak megfelelő, okszerű mérlegeléssel megállapított összegének sem a felemelésére, sem a mérséklésére, sem pedig a nem vagyoni kártérítés után fizetendő késedelmi kamatfizetési kötelezettség mellőzésére.

A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 239. §-a szerint alkalmazott Pp. 81. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest másodfokú részperköltség viselésére, míg a feljegyzett fellebbezési eljárási illeték viseléséről az 1990. évi XCIII. törvény 74. § (3) bekezdése és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése, 13. § (2) bekezdése és 14. §-a alapján rendelkezett.

. Molnár Ambrus s. k. a tanács elnöke, Dr. Lente Sándor s. k. előadó bíró, Dr.
Csóka István s. k. bíró